

Sygn. akt: I C 62/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Elżbieta Gembicka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Jastrzębowska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa H. P., W. P.

przeciwko Gminie N., M. (...)Sp. z o.o. w N.

o nakazanie i zapłatę

I. powództwo oddać,

II. nie obciąża powodów kosztami procesu, w tym na rzecz pozwanych.

Sygn. akt I C 62/15

UZASADNIENIE

H. P. i W. P. wystąpili z pozwem o zobowiązanie pozwaną – Gminę N. do odpłatnego przejęcia wybudowanych przez powodów odcinków sieci kanalizacyjnej w pasie drogowym z naliczeniem ustawowych odsetek za zwłokę od dnia 20 grudnia 2013 roku i pokrycia kosztów sądowych.

W uzasadnieniu wskazali, że podczas budowy sieci kanalizacyjnej, wybranym mieszkańcom wybudowano sporne odcinki (przykanaliki) w ramach prowadzonej inwestycji, tymczasem pozostałym mieszkańcom oznajmiono, że odcinki są przyłączami kanalizacyjnymi i wykonanie tych odcinków leży w gestii właściciela posesji, który podłącza się do kanalizacji. W związku z powyższym powodowie jesienią 2013 roku zlecili M. (...)w N. wykonanie spornych odcinków sieci kanalizacyjnej, żeby uniknąć w przyszłości niszczenia nowo położonej nawierzchni asfaltowej biegnącej koło ich posesji, za co zapłacili kwotę 5.595,22 zł. Powodowie następnie wystąpili do Burmistrza o odpłatne przejęcie wybudowanych odcinków sieci kanalizacyjnej co spotkało się z odmową ze strony pozwanej.

Pozwana Gmina N. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że powodowie w żaden sposób nie wykazali zasadności przysługującego im roszczenia i legitymacji procesowej. W dalszej części wskazała, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zostało skierowane do niewłaściwego podmiotu. Właściwym pozwanym w niniejszej sprawie powinny być M. (...)sp. z o.o. w N., o czym Gmina wielokrotnie informowała powodów. Zdaniem pozwanego wybudowane przez powodów odcinki nie stanowią sieci kanalizacyjnej, lecz przyłącze kanalizacyjne. Pozwana mając na uwadze obowiązujące przepisy prawa oraz fakt, iż Gmina jako jednostka samorządu terytorialnego zobowiązana jest do przestrzegania

dyscypliny finansów publicznych nie mogła ponieść kosztów budowy przyłączy za mieszkańców. Pozwana wskazała, iż powodowie nie wykazali spełnienia przesłanek wskazanych w art. 49 kc w tym, iż nastąpiło połączenie tych urządzeń z siecią przedsiębiorstwa, wręcz przeciwnie powodowie wskazywali, iż nie są podłączeni do sieci i nie korzystają z tego podłączenia.

Wezwane do udziału w sprawie w charakterze pozwanego M. (...)Sp. z o.o. w N. wniosły o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W pierwszej kolejności w/w podmiot zakwestionował posiadaną legitymację bierną w procesie wskazując, że przesłanką do wystąpienia z roszczeniem o odpłatne przejście wybudowanych urządzeń przeciwko przedsiębiorstwu przesyłowemu jest faktycznie przyłączenie urządzenia do sieci należącej do owego przedsiębiorcy – a w przedmiotowej sprawie ten fakt nie zaistniał.

Sąd ustalił, co następuje:

Gmina N. na podstawie umowy nr (...) z dnia 14 maja 2004 roku zleciła wykonanie projektu sieci kanalizacji sanitarnej i wodociągowej wraz z przyłączami w miejscowości T. oraz wzdłuż ulicy (...) w N.. W zakresie kanalizacji w obszarze miejscowości T. zaprojektowano układ grawitacyjno-tłoczony, którym ścieki odprowadzane są do kolektora sanitarnego zlokalizowanego w N. przy ul. (...). Na terenie wsi T. zaprojektowano dwie osiedlowe przepompownie ścieków oraz trzy przydomowe przepompownie.

Starosta (...) decyzją nr (...) z dnia 25 lipca 2007 roku zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę.

Gmina N. w dniu 19 stycznia 2010 roku zawarła z Samorządem Województwa (...) z siedzibą w O. umowę o przyznanie pomocy nr (...) - (...) - (...) w ramach działania „podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej” objętego (...) na lata 2007-2013 roku. Na podstawie przywołanej umowy Gmina N. zobowiązała się do realizacji operacji „Budowa sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej w T.”, na którą rzecz została przyznana pomoc w wysokości 2.427.364,00 zł.

Gmina N. zakończyła proces budowy składając zawiadomienie o zakończeniu budowy w dniu 12 września 2011 roku.

Umową użyczenia z dnia 12 października 2011 r. Gmina N. oddała w użyczenie nieodpłatnie sieć kanalizacji sanitarnej M. (...)Sp. z o.o. m.in. część sieci we wsi T..

W trakcie trwania inwestycji, w dniu 27 lipca 2011 roku Urząd Miejski w N. wystosował do części (...) pismo informujące o planowanej przebudowie nawierzchni drogi gminnej na odcinku od budynku nr (...) do drogi krajowej nr (...) i związaną z tym prośbą o podłączenie się do nowo wybudowanej sieci kanalizacyjnej w terminie do dnia 31 sierpnia 2011 roku. Powodowie tj. H. P. i W. P. w (...)r. zlecieli M. (...)Sp. z o.o. z siedzibą w N. wykonanie przyłącza kanalizacyjnego umożliwiającego podłączenie do nowo wybudowanej sieci kanalizacji sanitarnej. Wymienione roboty zostały zakończone podpisaniem protokołów odbioru robót przez obu powodów. Wykonane przyłącze kanalizacyjne na terenie nieruchomości powodów nie zostało podłączone do nowopowstałej sieci kanalizacyjnej. Za wykonaną usługę M. (...)Sp. z o.o. wystawiły fakturę dla powoda H. P. na kwotę 2.099,98 zł, a W. P. na kwotę 3.495,24 zł.

Powodowie pomimo wykonanej infrastruktury nie dokonali podłączenia do sieci kanalizacyjnej i w dalszym ciągu korzystają z własnej kanalizacji.

Zgodnie z opinią wykonaną przez biegłego sądowego z zakresu sieci, instalacji i urządzeń cieplnych, gazowych, wentylacyjnych, wodociągowych i kanalizacyjnych P. Ł. M. (...)Sp. z o.o. na rzecz powoda H. P. wykonały odcinek pomiędzy studnią (...) ((...)) a studnią (...) ((...)) o długości 16,5 m wraz ze studnią (...) na działce nr (...). Natomiast na rzecz W. P. odcinek pomiędzy studnią (...) (...) a studnią (...) ((...)) o długości 35 m wraz ze studnią (...) na działce nr (...). Biegły wskazał, iż istotą sprawy jest określenie czy owa instalacja jest przyłączem kanalizacyjnym, czy też siecią kanalizacyjną. Zdaniem biegłego zgodnie z protokołem „odbioru technicznego wykonania przyłącza kanalizacyjnego” powód W. P. wykonał odcinek od studni kanalizacyjnej oznaczonej w dokumentacji projektowej (...) o rzędnych (...) na sieci do studni na terenie posesji, działki nr (...), oznaczonej w dokumentacji (...). Długość tego odcinka wynosi 35 metrów. Zgodnie z załącznikiem powód W. P. wykonał odcinek sieci kanalizacyjnej od studni (...) do granicy

działki (...) oraz przyłącze kanalizacyjne na terenie działki (...) od granicy działki do studni (...). Długość odcinka sieci wynosi około 10 metrów, natomiast długość przyłącza 25 metrów. Natomiast powód H. P. wykonał odcinek sieci kanalizacyjnej od studni (...) do granicy działki (...) o długości około 11 metrów i przyłącze kanalizacyjne od granicy działki do studni (...) o długości około 5 metrów.

Dowód: ogłoszenie Burmistrza z dn. 05 marca 2012 r. [k. 4], faktury VAT [k. 20-21]; projekt sieci [k. 22, 60]; umowa zlecenia wraz z protokołem [k. 103-106]; umowa użyczenia [k. 162-164, 372-387]; umowa o przyznanie pomocy [k. 174-188]; opinia biegłego sądowego P. Ł. [k. 223-227, 324-327];

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako przedwczesne podlegało oddaleniu.

W niniejszym postępowaniu powodowie domagali się od pozwanych złożenia oświadczenia woli, na mocy którego nabędą oni od powodów własność sieci wodno-kanalizacyjnej usadowionej na nieruchomości powodów.

W niniejszej sprawie nie było zgody między stronami, co do rozumienia pojęcia „przyłącze kanalizacyjne”. Zgodnie z brzmieniem art. 15 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, ust. 1 przywołanego wyżej przepisu, przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane zapewnić budowę urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, ustalonych przez gminę w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, w zakresie uzgodnionym w wieloletnim planie rozwoju i modernizacji, o którym mowa w art. 21 ust. 1. W myśl ustępu 2 przepisu realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci.

Stąd pozwani argumentowali, że powodowie chcąc uzyskać przyłączenie do sieci kanalizacyjnej winni we własnym zakresie i na własny koszt wykonać przyłącze do tejże sieci.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w myśl art. 3 ust. 1 cytowanej ustawy, zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy. Pozwani jako dostawcy usług zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków zajmują więc pozycję tzw. monopolisty. Wynika to z charakteru świadczonych usług opartych na tak przyjętych rozwiązaniach ustrojowych, a w konsekwencji infrastrukturze, której technologia i koszty jej wybudowania nie uzasadniają uruchomienia działalności w danej dziedzinie na tym samym obszarze przez więcej niż jednego przedsiębiorcę. Zatem pozwani dysponują na rynku lokalnym, odpowiadającym obszarowi Gminy N., potencjałem niezbędnym do narzucenia swoim odbiorcom warunków realizacji inwestycji.

W ocenie sądu, opartym na ugruntowanym już orzecznictwie, wskutek takich rozwiązań ustrojowych, powołaną normę należy interpretować nierozdzielnie z art. 2 pkt. 5 powołanej ustawy, zgodnie, z którym przyłączem kanalizacyjnym jest odcinek przewodu łączącego wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, za pierwszą studzienką, licząc od strony budynku, a w przypadku jej braku do granicy nieruchomości gruntowej.

W ocenie Sądu powyższa definicja nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż całkowicie chybiona jest interpretacja tego przepisu prezentowana przez stronę pozwaną – a więc, iż to powoda obciąża koszt wybudowania odcinka od jego budynku aż do miejsca w istniejącej sieci, gdzie może nastąpić podłączenie.

Stanowisko to znajduje pełne potwierdzenie w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 r. w sprawie III CZP 79/07 (OSNC 2008/10/111), w której tenże Sąd wskazał, iż „wybudowany z własnych środków przez odbiorcę usług zbiorowego odprowadzania ścieków odcinek przewodu kanalizacyjnego łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości tego odbiorcy z istniejącą siecią kanalizacyjną stanowi w części leżącej poza granicą jego nieruchomości gruntowej urządzenie kanalizacyjne, o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001

r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm.)”. Za słuszością tego stanowiska przemawiają także wszelkie zasady logiki – osobę, która chce podłączyć się do sieci nie może obciążać obowiązek napraw i dbania o przewody znajdujące się chociażby kilkaset metrów od jej nieruchomości, leżące pod powierzchnią gruntu (jak chce tego pozwana), gdyż to właśnie przedsiębiorstwo zawodowo zajmujące się świadczeniem tych usług posiada odpowiedni sprzęt do naprawiania usterek”. W tym miejscu podkreślić raz jeszcze należy, iż ustawodawca wyraźnie zastrzega, iż przyłącze kanalizacyjne „sięga” do granic nieruchomości tylko wtedy, gdy nie ma na niej studzienki – jeśli taka studzienka jest, to przyłączem jest tylko odcinek od wewnętrznej instalacji do pierwszej studzienki. Oznacza to, iż odcinek od tej studzienki, aż do miejsca połączenia z siecią kanalizacyjną stanowi urządzenie kanalizacyjne. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 grudnia 2011 r. sygn. VI ACa 870/11, stwierdzając, że do poniesienia nakładów na wybudowanie odcinka sieci kanalizacyjnej do granicy nieruchomości przyłączanej obowiązana jest gmina, a nie osoba ubiegająca się o przyłączenie do sieci. Nie ponosząc tych nakładów i zmuszając osoby ubiegające się o przyłączenie do ich poniesienia bez zapewnienia późniejszego rozliczenia tych kosztów, a wręcz przejmując odcinek sieci nieodpłatnie na własność, gmina niewątpliwie osiąga nieuzasadnione korzyści materialne kosztem swoich usługobiorców. Zarówno przed, jak i po nowelizacji art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2006 r. nr 123, poz. 858, z późn. zm.), odcinek przewodu kanalizacyjnego łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy z istniejącą siecią kanalizacyjną, w części leżącej poza granicą przyłączanej nieruchomości gruntowej, nie stanowi przyłącza tylko urządzenie kanalizacyjne, o jakim mowa w art. 31 ust. 1 tej ustawy.

Poza sporem między stronami niniejszego procesu pozostawała okoliczność, że powodowie ponieśli koszty budowy sieci wodno-kanalizacyjnej na terenie swych nieruchomości w miejscowości T..

W odpowiedzi na pozew pozwani nie kwestionowali faktu, że powodowie dokonali pewnych prac kanalizacyjnych. Natomiast kwestionowali swoją legitymację do wystąpienia w procesie po stronie pozwanej.

Istota sporu w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do ustalenia kwestii, czy zbudowana przez powodów instalacja wodociągowa została włączona do sieci kanalizacyjnej znajdującej się we wsi T..

Zdaniem Sądu należy przede wszystkim podkreślić, że podstawę prawną roszczenia o zobowiązanie do odpłatnego przeniesienia własności urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych stanowi – od chwili wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw – przepis art. 49 § 2 k.c. w zw. z art. 64 k.c. (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011r., sygn. akt III CZP 26/11, OSNC 2012/1/8). Powołany przepis ma charakter derogujący w stosunku do art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Przepis art. 49 § 2 kc obejmuje urządzenia przesyłowe, w tym wodociągowe i kanalizacyjne, i ten przepis – jako późniejszy – wyłącza stosowanie wspomnianej ustawy. Przepis art. 49 § 2 k.c. objęty jest zasadą bezpośredniego działania ustawy nowej i ma zastosowanie do dawniej wzniesionych urządzeń przesyłowych.

Zgodnie z art. 49 § 2 kc osoba, która poniosła koszty budowy urządzeń, o których mowa w § 1 (urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz innych urządzeń podobnych), i jest ich właścicielem, może żądać, aby przedsiębiorca, który przyłączył urządzenia do swojej sieci, nabył ich własność za odpowiednim wynagrodzeniem, chyba że w umowie strony postanowiły inaczej.

Z żądaniem przeniesienia własności tych urządzeń może wystąpić także przedsiębiorca. Należy przy tym zaznaczyć, że powołany przepis nie stanowi samoistnej podstawy prawnej przejścia urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania wody, pary, gazu, prądu elektrycznego oraz innych podobnych urządzeń na własność właściciela przedsiębiorstwa przez ich połączenie z siecią należącą do tego przedsiębiorstwa (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2006r., sygn. akt III CZP 105/05, OSNC 2006/10/159). Wejście urządzeń w skład przedsiębiorstwa jest jedynie kwestią faktu i przyłączone urządzenie nie staje się własnością przedsiębiorstwa. Urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., są samodzielnymi rzeczami ruchomymi, a własność tych urządzeń należy do osoby, która poniosła

koszt ich wybudowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 lipca 2010r., sygn. akt I ACa 397/09, LEX nr 756573). Urządzenia określone w art. 49 § 1 kc przez fizyczne połączenie z siecią przestają być częścią składową nieruchomości, aczkolwiek zachowują status rzeczy ruchomych, mogących być przedmiotem odrębnej własności i odrębnego obrotu.

Wprawdzie w art. 49 § 2 kc mowa jest o przedsiębiorstwie przesyłowym, a pozwana Gmina takim przedsiębiorcą z pewnością nie jest, to w ocenie Sądu, kwestię legitymacji biernej należało rozważyć na gruncie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Stosownie do tego przepisu osoby, które wybudowały z własnych środków urządzenia wodociągowe i urządzenia kanalizacyjne, mogą je przekazywać odpłatnie gminie lub przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu, na warunkach uzgodnionych w umowie. Wybór kontrahenta, któremu można było odpłatnie przekazać własność urządzeń przesyłowych, doznawał ograniczeń o tyle, o ile na terenie gminy nie funkcjonowało żadne przedsiębiorstwo przesyłowe.

W takim wypadku bowiem osoba, która wybudowała urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, mogła je odpłatnie przekazać tylko gminie. Dlatego też wykładni art. 49 § 2 kc należy dokonywać przez pryzmat art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. W przeciwnym bądź razie wykładnia językowa art. 49 § 2 kc prowadziłaby do nie dających się pogodzić z zasadami słuszności i równości wniosków, pozbawiając możliwości domagania się przez osobę, która poniosła koszt budowy urządzeń przesyłowych, odpłatnego przejęcia sieci w tych wszystkich przypadkach, w których przedsiębiorstwo przesyłowe nie istnieje lub wprawdzie istnieje, ale nie jest właścicielem sieci, do której nowo wybudowane urządzenia zostały przyłączone.

Przesłankami żądania z art. 49 § 2 kc są: fakt poniesienia kosztów budowy urządzeń rozstrzygający o ich własności oraz **połączenie tych urządzeń z siecią przedsiębiorstwa**.

Choć art. 49 § 2 kc – tak jak to czynił art. 31 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków – nie zastrzega warunku, iż przekazywane urządzenia powinny odpowiadać warunkom technicznym określonym w odrębnych przepisach, to jednak nie można przyjąć, że gmina jest obowiązana odpłatnie przejąć urządzenia przesyłowe bez względu na to, czy zostały one wykonane zgodnie z zasadami sztuki budowlanej i wiedzy technicznej oraz czy wykazują zdatność do korzystania zgodnie z przeznaczeniem. Na gruncie art. 31 ust.1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wyrażono pogląd, że w sprawie o zawarcie przez gminę (przedsiębiorstwo wodociągowe lub kanalizacyjne) umowy o przejęcie sieci wodnej lub kanalizacyjnej zbudowanej przez innego inwestora sąd ustala wysokość ekwiwalentu pieniężnego, uwzględniając wartość urządzeń oraz nakładów koniecznych w celu doprowadzenia jej do standardu technicznego umożliwiającego bezpieczną, trwałą i ekonomicznie uzasadnioną eksploatację (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2007r., sygn. akt II CNP 81/06, OSNC 2007/12/188, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 stycznia 2011r., sygn. akt I ACa 1059/10, LEX nr 898631). Co więcej, ekwiwalent pieniężny powinien odpowiadać aktualnej wartości urządzeń przesyłowych, tj. wartości ustalonej na datę orzekania w sprawie, a nie na datę wybudowania sieci. W konsekwencji należy przyjąć, że osoba, która poniosła koszty budowy urządzeń przesyłowych, może domagać się ich przejęcia na podstawie art. 49 § 2 kc, gdy urządzenia te odpowiadają ilością i jakością wiedzy technicznej, a jeżeli jest potrzebny projekt techniczny, to są wykonane zgodnie z tym projektem. Powinny zostać spełnione wszelkie warunki techniczne i prawne, tak aby urządzenie było zdolne do wypełnienia funkcji doprowadzania lub odprowadzania mediów w rozumieniu art. 49 § 1 kc (tak W. J. Katner, Komentarz do art. 49 Kodeksu cywilnego [w:] Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz, pod red. M. Szafnickiej-Pyziak, LEX 2009, nr 47591).

Wniosek powyższy dodatkowo potwierdza treść art. 49 § 2 kc, który w sposób wyraźny wskazuje na możliwość domagania się przez osobę ponoszącą koszty budowy urządzeń przesyłowych „odpowiedniego wynagrodzenia” w zamian za przejęcie sieci. Przepis ten rozróżnia więc koszty budowy urządzeń i odpowiednie wynagrodzenie, co zdaniem Sądu, świadczy o tym, że między tymi pojęciami nie ma znaku równości i może między nimi zachodzić różnica. Brak jest przy tym podstaw, aby na właściciela przedsiębiorstwa przerzucać konsekwencje niewłaściwego wykonania prac związanych z budową urządzeń przesyłowych i narzucać mu obowiązek odpłatnego przejęcia na własność sieci wodno-kanalizacyjnej bez względu na jej stan techniczny.

Przenosząc przedmiotowe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powództwo jest przedwczesne, ponieważ zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez powodów nie doszło do fizycznego połączenia urządzeń znajdujących się na ich nieruchomości z siecią przedsiębiorstwa, a fakt ten nie był w żaden sposób kwestionowany przez strony.

Wniosek powyższy dodatkowo potwierdza treść art. 49 § 2 kc, który w sposób wyraźny wskazuje na możliwość domagania się przez osobę ponoszącą koszty budowy urządzeń przesyłowych „odpowiedniego wynagrodzenia” **w zamian za przejęcie sieci**. W związku z powyższym nie można w przedmiotowej sprawie mówić o jakimkolwiek przejęciu sieci w sytuacji kiedy ona nie istnieje.

Sporządzoną przez biegłego sądowego z zakresu sieci, instalacji i urządzeń cieplnych, gazowych, wentylacyjnych, wodociągowych i kanalizacyjnych P. Ł. opinię Sąd w całości podziela.

Zgodnie z opinią na nieruchomości powodów niewątpliwie wykonano prace tj. utworzenia „odcinka sieci kanalizacyjnej” jak i „przyłącza kanalizacyjnego” które to na skutek podjętych działań przez powodów nie zostały włączone do sieci.

W związku z powyższym z uwagi na niewłączenie spornych „urządzeń” znajdujących się na nieruchomości powodów do „sieci przedsiębiorstwa” Sąd uznał, że przedmiotowe powództwo jest przedwczesne i z tego względu podlegało oddaleniu o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że dopiero po podłączeniu się do sieci oraz zawarciu odpowiedniej umowy możliwe będzie ustalenie strony pozwanej jak również wniesienie powództwa o zasądzenie „odpowiedniego wynagrodzenia” za przejęcie sieci wykonanej przez powodów.

Sąd na podstawie art. 102 kpc mając na uwadze zawilość sprawy a zwłaszcza nieprecyzyjne informowanie powodów o przysługujących im prawach i obowiązkach, nie obciążył powodów kosztami procesu, w tym na rzecz pozwanych o czym orzeczono w pkt II sentencji wyroku.